

ענין יז

(א) בדרך כלל מצוים הם הדיבורים על אודות חרטה על העבר וקבלה על להבא לבוא בסמיכות זה לזה. שאני ביום הפורים, שאף על פי שרבים בו הדיבורים על אודות הקבלה להבא (הדר קבלוה), הנה לעמת זאת אין בו שום דיבורים על אודות חרטה על העבר.

(ב) הבה נגלה הפעם, מה שאנו מרגישים בשעה זו. הנה עיקר ענינה של החרטה הוא עקירת הרע. ואילו עיקר ענינה של הקבלה להבא הוא יצירת הטוב. במהלך התמידי של כחות הנפש, אין זה מוכרח כלל כי כל עלייה ב„עשה טוב“ תגרור אחריה בדרך ממילא עלייה ב„סור מרע“. והוא הדין לאידך גיסא. וכן מצינו לחכמים שאמרו „נתבעים לעגל ונותנים, נתבעים למשכן ונותנים“ כלומר, אין „הסור מרע“ וה„עשה טוב“ משמשים באדם ביחס של הא בהא תליא. ולכן באמת מתפרדים הם בנפש שתי העבודות של חרטה וקבלה לשני ענפים המתפשטים לשני צדדים שונים. דבדרך ממילא אין פעולתו של כח יצירת הטוב מכריח את פעולתו של כח עקירת הרע. וכל זה אינו נוהג אלא בתמידיות המהלך של כחות הנפש. אבל ביום הפורים שולט הוא היחס של „ונהפוך הוא“, „כשזה קם זה נופל“. ביום זה מאירה לנו ההכרה, כי במקום שנאמר בו „ויתרוצצו“, אז בעל כרחנו שהאחד נבנה הוא דוקא מחורבנו של חבירו. ובשעת שלטונה של הכרה זו, הולכים הם שני הענפים של יצירת הטוב ועקירת הרע, ומתיישבים על שתי כפות המאזנים, וכשזה עולה זה יורד. וכל תנועה של יצירת הטוב גוררת אחריה בהכרח בדרך של פסיק רישא, תנועה מקבילה של עקירת הרע. ועל כן, יום הפורים הוא הזמן היחידי שבו מרוכזים הם מאד הדיבורים על אודות קבלה להבא, בעוד שאין בו שום דיבורים על אודות חרטה על העבר.

